

Boele-nieuws

PERSONEELSORGAAN VAN
BOELE'S SCHEEPSWERVEN EN MACHINEFABRIEK N.V. - BOLNES

APRIL 1964 - No. 72

Nieuwe opdrachten

Zoals een ieder weet, is het momenteel moeilijk om lonende opdrachten te verkrijgen. Wij stellen het daarom bijzonder op prijs, dat we U mee kunnen delen dat het wederom gelukt is nieuwbouwopdrachten te boeken.

Op donderdag 9 april, 's middags om vier uur, werd door de Heren J. Dammers en H. Pepping, directeurs van Dammers & v. d. Heide's Scheepvaart & Handelsbedrijf N.V. te Rotterdam, alsmede door onze directeuren Joh. Boele en G. J. Boele, een kontrakt getekend voor de bouw van vier coasters.

Deze handeling, het zetten van een handtekening op een stuk papier, is op zichzelf een simpel gebaar, maar... het is het eindresultaat van en de kroon op een periode van intensieve bestudering van het bouwobject, langdurige onderhandelingen, ingewikkelde berekeningen en van concurrentie. Er waren uitgebreide interne besprekingen nodig om alle problemen en mogelijkheden van de gewenste levertijden in een schema te passen, dat voor ons bedrijf als uitvoerbaar beschouwd kan worden en dat voor de opdrachtgever aantrekkelijk is.

Het zijn enkelschroef motorvrachtschepen met een tonnenmaat van ca. 499 ton en ze zijn gedeeltelijk voorzien van ladingkoelruimen. De lengte over alles wordt 69.36 m, de breedte op de spanten 10.25 m en de holte tot het hoofddek 3.75 m. De holte tot het shelterdek (de schepen zijn namelijk van het open shelterdek-type) wordt 6.10 m. Omdat de schepen ook op Midden-Amerika zullen gaan varen, zal de akkomodatie van air-conditioning (luchtbehandeling) worden voorzien. De voortstuwing zal geschieden door een 1200 pk Deutz-motor. Het eerste schip moet omstreeks midden januari 1965 opgeleverd worden, het tweede midden februari, het derde begin augustus en het vierde begin september 1965. De schepen krijgen de bouwnummers 1019 - 1020 - 1021 en 1022.

Tijdens het tekenen van de kontrakten in de direktiekamer van Dammers & v. d. Heide N.V. Naast onze beide direktieuren v.l.n.r. de heren H. Pepping en J. Dammers.

HET LOGIES- GEBOUW

in kleuren en vooral in geuren

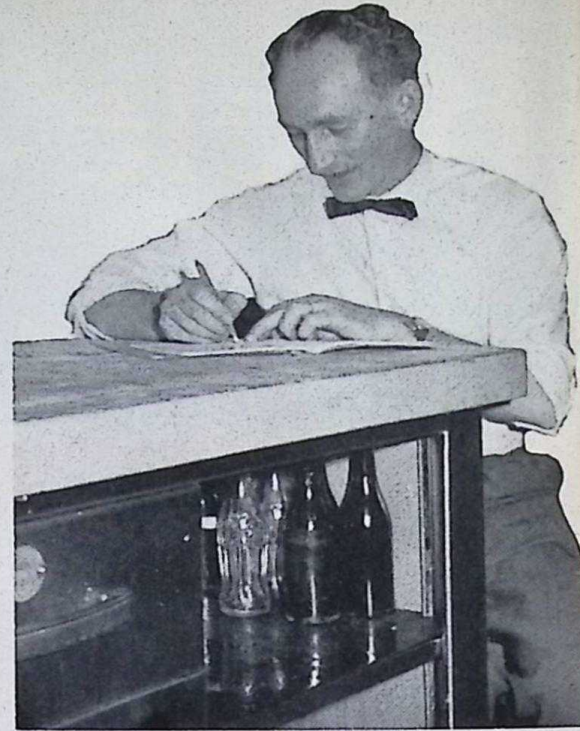
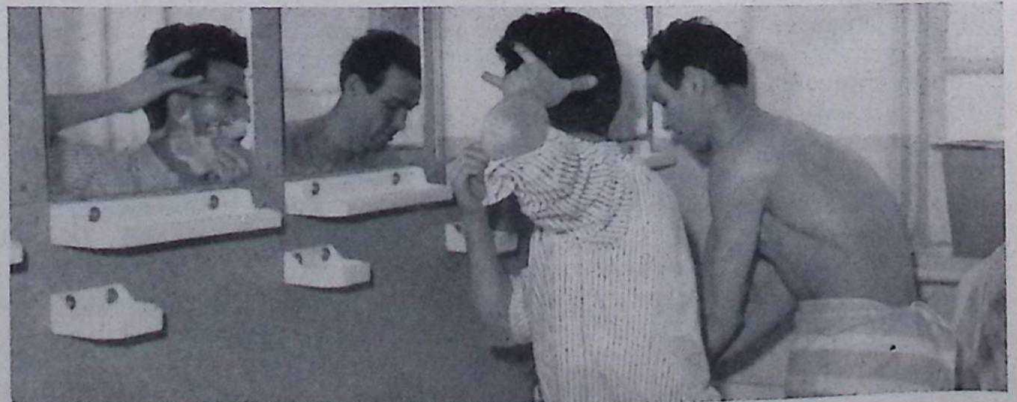
't Is op een donderdagmorgen in maart, als we het logiesgebouw aan de Ringdijk binnenstappen om daar eens een kijkje te gaan nemen in een onderdeel van ons bedrijf, dat helemaal niets met scheepsbouw te maken heeft. Hier wordt een soort techniek beoefend, waarbij uitdrukkingen als lijnenplan, middenzaathout en groots pant net zo min pas-

is improvisatie hier dat onderdeel van dit vak, dat nodig is om een aanpassing aan dikwijls gewijzigde omstandigheden mogelijk te maken. Bedenk maar eens, dat er altijd drie soorten maaltijden bereid moeten worden: Hollands, Ambonnees en Spaans. Een Ambonnees eet geen aardappelen, maar rijst. Een Spanjaard wil zijn eten doordrenkt zien met uien, knoflook en olie. Er is nog een tijd geweest, dat er veel Italianen waren en deze landslieden wensen gevoed te worden met macaroni, spaghetti, minestrone, olijven en andere dingen, waarbij wij onze vingers niet zo gauw aflikken. De bezetting van het logiesgebouw is ook altijd aan schommelingen onderhevig. Er is altijd wel wat verloop van werknemers en plotseling kunnen er weer een flink aantal ziek worden. Dat vereist direkt aanpassing aan de omstandigheden. Blijft er in zo'n geval een grote hoeveelheid eten over, dan wordt het volgende menu wel zo versierd, dat geen kostbaar voedsel nodeloos weggegooid wordt, maar het wordt op deskundige en smakelijke manier verwerkt in de maaltijd van 's avonds of de volgende dag. Ook ziekte van het personeel moet door improvisatie-kunst opgevangen worden.

BLIK IN DE VROLIJKE KEUKEN

Ja, er gaat heel wat om in het logiesgebouw, dit is een bedrijf op zichzelf.

De Spanjaarden A. Tores Lira en L. Velazquez Montero in één van de royale toilettruimten.

De chef werkt het menuboekje bij.

Dat begrepen we direkt, toen we nieuwsgierig in de keuken rondneusden om te trachten enig systeem te ontdekken in het gesjouw, gegooi en gesmijt met teilen patat, manden andijvie, rekken met eieren, grote trommels met brood, ketels soep en balen rijst.

„Soep proeven?” noodde beheerder Bekkers. Daar we trek in soep hadden als een magere kat in een rauw visje, aanvaardden we dat aanbod gretig en konden met voldoening vaststellen, dat het goeie soep was.

„Pardon, mijnheer”, juffrouw Helga suisde met een enorme schaal nasi-goreng langs ons heen. Hoe krijgt ze het in vredesnaam voor elkaar op zulke hakjes, dachten we.

„Sorry heren” de kok Van Vliet loodste flessen met geheimzinnige kruiden, sauzen en papjes langs ons heen naar zijn enorme kookpotten en -pannen.

Kok A. v. Vliet in aktie. Hier vult hij eventjes twintig kofflekannen.

send zijn als een lelijk woord in een preek. Nee, in ons logiesgebouw wordt niet gewerkt met geleerde berekeningen, ingewikkelde werkschema's of vóór- en nakalkulaties. Hier wordt gewerkt, en hard gewerkt, met een techniek, die geen voorafgaande theorieën duldt. Hier wordt rechtaan - rechttoe gewerkt met het doel de klanten zo goed en zo vlot mogelijk te bedienen en het machtigste wapen, dat het bedienend personeel onder leiding van J. A. Bekkers hierbij hanteert is de

IMPROVISATIE

Natuurlijk is er wel een bepaald schema, want alle werkzaamheden keren met de regelmaat van een klok terug. Het bedenken van de maaltijden volgens vooraf opgestelde menu's, de diverse schoonmaakwerkzaamheden en het regelen van de inkopen enz. heeft hetzelfde ritme als in elk normaal huisgezin. Maar toch

„Lenie, breng jij dit even naar die zieke Spanjaard?” roept ergens iemand.

„Mog ik heel eventjes voorbij je longs passeren?” horen we een werkster in sappig Rotterdamse verzoeken, een stofzuiger met zich meezeulend.

„Doe nog een beetje suiker bij de pudding!” Er worden enkele bussen suiker in een kookketel met een zee pudding geplonsd.

„k Zal even een beetje maggi bij de soep doen”. Een fles maggi wordt geleegd boven een ketel, die ons inziens meer gelijkenis vertoont met de echoput bij Apeldoorn dan met Kniertjes pannetje.

En de Spaanse hulp-kok Enrique Arjona Roja staat temidden van alle bedrijvigheid onverstoort pannetjes te vullen met andijvie (of sla, dat wil ik kwijt zijn), ondertussen af en toe naar een ketel loerend, waarin Spaanse soep op zijn Spaans aan 't borrelen is.

„Wat verbruiken jullie al zo per week?” informeren we bij Bekkers, toen we even

we ten antwoord, dat hij van jongsaf in dit werk gezeten heeft. Na de schooltijd was het oorlog en zat hij een tijd ondergedoken. Na de oorlog kwam hij in dienst van de D.U.W. en als zodanig werkte hij o.a. in Klundert, Eindhoven en zelfs in America (dat wil dan zeggen het kleine dorpje America in Limburg). Sinds hij in 1950 hier in dienst trad is er heel wat veranderd. Het D.U.W.-kamp, zoals het logiesgebouw toen nog genoemd werd, had hoogstens de helft van zijn tegenwoordige omvang en werd hoofdzakelijk bewoond door een dertigtal Flakkeërs.

Het eten werd toen betrokken van het z.g.n. Polenkamp te Slikkerveer. De Flakkeërs zijn lieverlee uit het kamp verdwenen, doordat ze huisvesting in de gemeente vonden. De volgende golf gasten kwam uit het Noorden. Groningers, Friezen en Drenten namen hun plaats in en in 1958 kwam er nog een Italiaanse kolonne bij. We waren er inmiddels toe overgegaan om zelf te koken, maar toen die Italianen er bij kwa-

De onverstoortbare hulpkok E. Arjona Roja.

Op deze foto kunt u het rumoer horen.

rustig in zijn woonkamer zaten. We kregen een opsomming: per week o.a. ongeveer 500 kg aardappelen, 1 grote kist uien, 13 kg vermicelli, 100 l sla-olie, 6 kg pudding, 220 l melk en 750 eieren. Dit was zo maar een greep, maar u begrijpt wel, dat de totale omzet van levensmiddelen ongemeen groot is.

BEKKERS EN ZIJN GASTEN

Op onze vraag hoe de Heer Bekkers eigenlijk tot dit vak gekomen is, krijgen

men hebben ze in het logement toch even voor problemen gestaan.

„Zullie eten heel andere dingen dan wij, hè”, zei Bekkers, die zijn Brabantse afkomst niet geheim kan houden, „zullie gingen zelfs een keer staken voor het eten, maar wat wisten wij van Italiaanse kook- en bakgewoonten? Niks. We hebben toen recepten opgezocht en zelfs bij de Ambassade opgevraagd en zo hebben we ons er doorheen geslagen. Nu met die Spanjaarden weer krek zo. 't Gaat nou goed!”

Na de Italiaanse periode kwam dan de

inval der Spanjaarden. Dat betekende dus weer een enorme overgang.

De bezetting is op 't ogenblik ongeveer 120 Spanjaarden, 4 Italianen, 9 Ambon-nezen, 1 Noor (een volontair) en 15 Hollanders. Totaal dus 150 man en daarvoor moeten dan driemaal per dag al die massa's verschillend eten klaargemaakt worden. Daar blijft het natuurlijk niet bij. Ze moeten nog slapen ook en de zorg voor alle andere dingen, die in het dagelijks leven voor het welzijn en de hygiëne nodig zijn, komt neer op de schouders van het personeel. Sinds zomer 1962 is er een tweede gebouw bijgekomen, omdat de capaciteit van het bovendiense gebouw te gering was om de toestroming van Spanjaarden op te kunnen vangen. Benedendijks worden de zaken beheerd door P. van Pommeren. De maaltijden worden echter in het hoofdgebouw geserveerd.

SPAANS DINER — HOLLANDSE AFWAS

Ook tijdens zo'n maaltijd hebben we nieuwsgierig rondgekeken en zijn van de ene verbazing in de andere gevallen. Luidruchtig en druk gebarend komen de Spanjaarden de eetzaal binnen en beginnen onverwijld en enthousiast een aanval op de Spaanse soep en de witte bonen met knoflook. De lege zaal is plotseling veranderd in een lawaaierig konsert van kletterende lepels en vorken, gelach, geschreeuw en geschuif van stoelen en tafeltjes. Ginds zit er eentje met een gepluimde muts op een droge boterham in zijn „prak” te verwerken, en daar zit er eentje smakelijk een

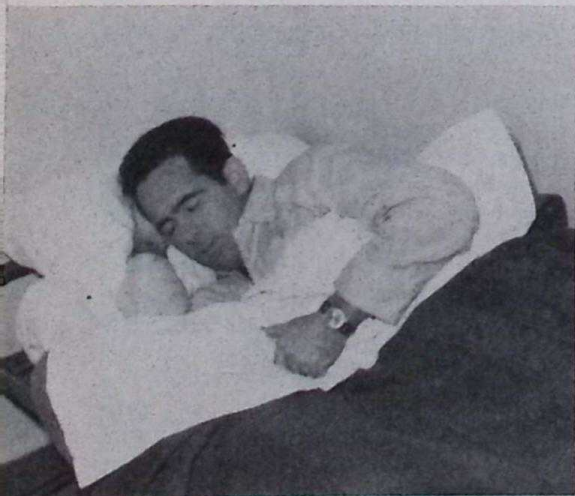

Het Italiaanse eethoekje. V.l.n.r. V. Imperiale, M. Almi, I. Leone en T. Mazzuco.

rauwe ui naar binnen te werken. Eet ze! Ergens vooraan in de zaal blijft een voorraadketel staan, waaruit men zijn bord weer bij kan tanken en daar wordt behoorlijk gebruik van gemaakt. Na de maaltijd (en dat neemt niet veel langer dan een kwartier in beslag) blijft er een vaat over als onkruid in mijn tuintje. Dat wil zeggen: Er blijft een vaat over, die net zo min te overzien is als de Noordzee bij dikke mist. Maar deze afwas is gemechaniseerd, want in de keuken staat een knul van een vaatwasmachine. In een houten rek worden twintig borden geplaatst en eerst met een spuit van het grootste gekliek ontdaan. Dan wordt het rek in de machine geschoven en na enkele minuten komen de borden er aan de andere kant schoon en droog uit.

Ja, spullen hebben ze er wel. Kok Van Vliet, die een 14-jarige ervaring heeft op dat gebied (hij heeft als kok gevaren) vindt tenminste, dat de installatie van de keuken uitstekend is.

F. Primo Bravo . . . dromend van zijn moole vaderland.

Gedurende de middag bijvert het personeel zich om de zalen en slaapkamers netjes en schoon te maken en tegelijk beginnen dan de voorbereidingen weer voor de maaltijd van kwart over vijf. De Spanjaarden zijn gewend om ook dan wat warmes te gebruiken en de keuken blijft dan ook op volle toeren doordraaien.

VRIJETIJSBESTEDING

De vrije tijd 's avonds wordt door de buitenlanders benut met allerlei spelletjes, zoals schaken en dammen. Domino spelen doen ze vooral graag en ook is er altijd belangstelling voor de televisie. In beide logementen zijn gezellige zitjes gemaakt en daar ziet men dan ook altijd de huiselijke tafereeltjes van krantje lezen, dutje doen, spelletje kaart en brieven schrijven. Vooral dat. Altijd is er wel een Spanjaard bezig om een brief naar huis te schrijven. Het contact met het moederland is het allerbelangrijkste. Als Bekkers op een onverwacht moment met een stapeltje post binnenkomt, wordt hij bijna onder de voet gelopen door de aandringende Spanjaarden, die verlangend naar een brief van vrouw, moeder of verloofde uitzien.

„Hebben de Spanjaarden het nu over het algemeen hier naar de zin?” vroegen we Bekkers.

„Ja, kijk eens, je moet je eigenlijk eerst indenken, hoe je het zelf naar je zin zou hebben als je, gescheiden van vrouw en kinderen, ergens ver weg in het buitenland zou zitten om daar te werken. Ze verlangen allemaal naar huis en dat beheerst hun denken natuurlijk. Dat zou met ons ook het geval zijn, dus met hen ook. Maar voor de rest, gaat het best, geloof ik. Over het algemeen zijn het aardige en gewillige mensen. Ze zijn

luidruchtig en hebben op sommige punten andere gewoonten dan wij, maar je kan toch niet verlangen, dat ze zich plotseling als Hollanders gedragen. Dat zullen ze nooit doen ook! . . .” Nee, de Spanjaarden hebben het zeker niet slecht naar de zin, wat wel blijkt uit het feit, dat zeker 50 % van de Spanjaarden al langer dan een jaar hier is (ze kontrakteren steeds voor één jaar). Er wordt in de logementen doelbewust naar gestreefd om het hun goed naar de zin te maken. Ongeveer eenmaal per maand wordt er een filmavond gehouden, waarbij dan speciaal Spaanse films worden vertoond.

Er is ook taalles. De souschef van de rekeningen-afdeling, de Heer Jp. van

Moole pannen.

Beek, heeft een enorme talenknobbel en hij heeft van de talenstudie zijn hobby gemaakt. Hij spreekt Engels, Frans, Duits, Italiaans en Noors. De laatste taal, die hij zich enkele jaren geleden eigen maakte, was Spaans. En ziedaar, juist toen hij die taal aardig begon te beheersen, kwamen de Spanjaarden. Hij kreeg zo een prachtige kans om zijn kennis door praktische ervaring te vermeerderen en het bedrijf kwam in de gelukkige omstandigheid te verkeren steeds een Spaanse tolk bij de hand te hebben. Nu is het dan zover, dat hij zijn

kennis in dienst kan en wil stellen van de Spanjaarden, die van deze gelegenheid gebruik willen maken om wat Nederlands te leren.

DE OUDSTE KAMPBEWONERS

Er zijn nu nog vijftien Hollanders in het logiesgebouw. Teun Schaaff, ijzerwerker, was de eerste die 14 jaar geleden binnen de kampmuren kwam en kan er aanspraak op maken de „oudste kampbewoner” te zijn. Niet in leeftijd natuurlijk, want dan wint de 61-jarige Theo Kanters het, die enkele weken na Teun het kamp ging bewonen. Teun komt uit Dirksland en heeft daar met de dorsmachine gewerkt. Via het Arbeidsbureau kwam hij bij Boele terecht. Nu heeft hij echter de langste tijd in het logement gezeten, want in mei hoopt hij te gaan trouwen en zijn vrouw schijnt het leuker te vinden om bij elkaar te wonen. Anders is het met Theo Kanters, meniër.

Het bijtanken uit de voorraadpot. De pompbediende is D. Ayala Gil.

Theo Kanters is kind in huls en helpt zo af en toe een handje mee.

Hij blijft de vier jaar, die hij nog voor de boeg heeft, rustig in het kamp en gaat in de weekends naar Oud-Beijerland, waar hij woont. Gevraagd naar het leven in het logement, zijn ze allebei van mening, dat de gezelligste tijd was, toen er nog geen buitenlanders in het kamp waren. „’t Is een ander slag volk en ze maken een hoop drukte. De televisie moet keihard aan, anders horen we niks. Maar, ja, ze kunnen er ook niks aan doen. Zij zijn nu eenmaal zo.” „En hoe is ’t eten?”, vroegen we.

„Nou, in de eerste jaren niet best. Toen werd het nog in Slikkerveer gehaald, maar nu ze het zelf koken, is het prima!” En met dit compliment van Theo en Teun aan het adres van het kamppersoneel, besluiten we ons relaas, waarbij wij u een blik lieten werpen in ander-mans keuken.

U hebt kunnen zien en lezen, dat ook op dit geheel andere terrein van onze werkzaamheid prestaties geleverd worden en dat ook daar vakmanschap wordt vereist.

U zult begrepen hebben, dat de exploitatie van de beide logiesgebouwen ook het nodige vergt van de afdeling Perso-

neelszaken. Want daar is het waar alle problemen en beslommeringen rond deze exploitatie gedeponcerd worden. Het bedrijfje, waarin we u lieten kijken, levert haar eigen, aparte bijdrage tot het goed functioneren van het bedrijfsapparaat, waarin we allemaal een taak te vervullen hebben. Een taak, die bescheiden of veel omvattend kan zijn, maar altijd belangrijk is.

De „oudste kampbewoner”, Teun Schaaff (l.), in gezelschap van de Noorse volontair T. Bjørn Ugland.

P. HUIZER TRAD VEERTIG JAAR GELEDEN IN DIENST

Op 3 maart j.l. was het veertig jaar geleden, dat P. Huizer in dienst trad bij ons bedrijf.

De gebruikelijke huldiging ten Gemeentehuize bleef bij dit jubileum achterwege, daar ziekte van de echtgenote van de jubilaris dat niet toeliet. De uitreiking van de bronzen eremedaile, verbonden aan de Orde van Oranje Nassau, vond daardoor ook pas een week na de eigenlijke datum plaats. Dit gebeurde in de direktiekamer door wethouder C. J. v. d. Berg in tegenwoordigheid van de Gemeentesekretaris A. Bolhuis. 's-Middags brachten de direktie en bedrijfsleiding een bezoek bij de jubilaris thuis.

P. Huizer begon zijn loopbaan bij Boele als ketelmakersleerling bij P. de Man. Baas Herwig, onder wiens leiding hij werkte, had de stoer gebouwde leerling

echter eens goed aangekeken en vond, dat zo'n robuuste figuur bij uitstek voor het zware werk ingezet kon worden. Zo kwam hij in de ketels en hij heeft vóór de oorlog als zelfstandig ketelmaker veel karweien opgeknapt op de schepen van V. d. Schuyt, die hier toen veel kwamen repareren. Na de oorlog was er veel werk buitenaf voor het inbouwen van motor- en stoomschepen o.a. bij V. d. Giessen en bij Gebr. Pot.

In 1952, toen baas 't Hart de scepter over de ketelmakerij zwaaide, waren het de ketels van de zeeslepers Laut Timor en Laut Djawa, waarop de jubilaris zijn kracht en vakmanschap kon botvieren. Met vier man werden nagels van 12 tot 14 centimeter lang en drie centimeter dik er met de voorhamer ingeklonken. Na de verhuizing naar de nieuwe ketelmakerij volgde echter een verblijf van

zeven weken in het ziekenhuis en dat maakte een einde aan de krachtpatserij.

Hij werd overgeplaatst naar de draaijerij en na ongeveer een jaar werd hij plaatwerker in de bankwerkerij. Als zodanig werkt hij nu nog en dat vak vindt hij voor zichzelf eigenlijk ook het plezierigste. Vóór zijn Boele-tijd had hij al bij Fa. Wed. H. van Dam in dat vak gewerkt.

Doordat in de machinefabriek enkele veranderingen wegens ruimtegebrek noodzakelijk waren, kreeg Huizer kort geleden een plaats toegewezen, waar enkele jaren geleden de leerschool nog was. Merkwaardigerwijs is dit precies hetzelfde plekje, waar hij veertig jaar geleden zijn taak begon. En die taak hoopt hij te bestemder tijd op dezelfde plaats te beëindigen.

EXKURSIE NAAR DE

Techni-show

Vele werknemers uit de machinefabriek hadden gebruik gemaakt van de uitnodiging van de Direktie om een gezamenlijk bezoek te brengen aan de Techni-Show.

Zaterdag, 14 maart trokken we dan ook met een grote groep mensen met drie bussen naar dit onderdeel van de Jaarbeurs te Utrecht. 's Morgens al voor achten trokken we welgemoed op pad, nadat eerst op diverse verzamelplaatsen gestopt was. Op het Oostplein hadden we even moeite om de Krimpenaren en Lekkerkerkers te ontdekken. Tjonge-jonge, wat was het druk in Utrecht. Gelukkig vonden we op de Veemarkt

een plaatsje voor de bussen. Even later stonden we al voor het loketje.

„130 kaartjes a.u.b., mijnheer”.

„Wat zegt U?”

„130 kaartjes”, nu heel duidelijk. Daar ging onze brave kaartjesverkoper even recht voor zitten en even later kwam hij hoogst persoonlijk zijn hok uit om ons af te turven. Aangezien er in 't begin een paar vreemden tussen slipten, moesten we na de 100 onze telmachine op dubbel werk zetten om het juiste aantal te halen. Natuurlijk lukte dat voortreffelijk, want als Boelenaar hebben we wel voor hetere vuren gestaan.

Onze groep verspreidde zich nu snel en zwerfde uit naar even zo veel hallen als ons Koninklijk Huis leden telt. Ongelofelijk was het aantal van alle mogelijke en onmogelijke machines en werktuigen, die tentoongesteld waren. Gelukkig reden er tussen al deze technische zaken konsumptie-wagentjes rond en ook daar bleken onze mensen al gauw mee op de hoogte.

Moe en boordevol indrukken stapten we

„'ke Weet niet, maar ...”

VAN MIKROMETER NAAR SCHROEFMAAT

De meetkursus draait op volle toeren

„Sinds het begin van de geschiedenis heeft de mens behoefte gehad aan maatstaven”. Aldus leidde de heer J. Wijntje de meetkursus in.

Duizenden jaren voor het begin van onze jaartelling kenden de Chinezen reeds een lengtemaat van rijstkorrels op een rijtje. Van deze meeteenheid via de handpalm, de duim, de Amsterdamse voet en de el tot de meter, die wij allemaal kennen, is een hele lange weg.

De grote Napoleon komt de eer toe eenheid gebracht te hebben in het meten. Hij gaf enige geleerden de opdracht een geheel nieuw en goed doordacht maatstelsel op te zetten. De lengtemaat werd de meter.

Om elk misverstand te voorkomen werd

A. Smitshoek in gepeins verzonken ...

om 4 uur weer in onze bussen. Deze brachten ons na een kort ritje door Utrecht naar gebouw Tivoli. In de garderobe dachten we eerst, dat er niet op ons gerekend was. Later bleek wel beter, want de kok had zijn beste beentje voor-gezet en de obers brachten een prima menu op tafel. Als sneeuw voor de zon verdwenen de volle schalen via de borden in onze magen. Maar het personeel van Tivoli bleef de zaak volkomen meester, want in hoog tempo ruilden zij de lege schalen voor volle en toen we allemaal verzadigd waren, bleek er zelfs nog over te zijn.

Precies om half zeven stapten we weer in de bussen en waren tegen achten weer

allemaal thuis en konden terugzien op een zeer geslaagde exkursiedag.

N.B. We hebben op deze dag allemaal veel gezien en geleerd maar er is één ding, waar ik persoonlijk nog niet achtergekomen ben.

J. Smitshoek had namelijk in Utrecht al een doos gebakjes gekocht om zijn vrouw te verrassen. De hele middag liep hij met die doos in alle standen onder zijn arm geklemd en zelfs moest hij het gebak met kracht verdedigen tegen vele belagers.

Nu ben ik maar zo nieuwsgierig, in welke toestand de gebakjes het Zeven-berge Dijkje bereikt hebben ...

Intense aandacht voor de cursusleider

uit platina een standaardmaat vervaardigd. Alle landen die het tiendelig stelsel hebben overgenomen bezitten een kopie van deze standaardmaat, die in Parijs wordt bewaard.

Enige jaren geleden werd internationaal een definitie aanvaard, die nog nauwkeuriger de lengte van een meter aangeeft. Zij is gebaseerd op de golflengte van bepaalde lichtstralen door het gas krypton in het luchtledige uitgezonden. Het meten is dus niets anders dan vergelijken met een standaardmaat.

De uitwisselbaarheid van onderdelen wordt mogelijk gemaakt door een maatvoering die iedereen aanhoudt. Maar dan moet ook iedereen, die meet, dit op de juiste manier doen. Door een goed begrip van de mogelijkheden der meetinstrumenten bij te brengen en het veelvuldig laten meten, worden foutieve meetgewoonten opgespoord en de juiste aangeleerd.

De stichting "Bemetel" heeft als bedrijfsorganisatie op het gebied van de vakopleiding een zeer nuttige taak aan-

gevat met de meetkursus die zij geeft. Voor tien kursisten heeft de instructeur, de heer Wijntje, meetgereedschap bij zich. De zelfwerkzaamheid speelt een grote rol; vele metingen moeten door de leerlingen worden verricht. De bijbehorende theorie vraagt ieders aandacht. Een stukje Nederlandse taal komt er ook nog bij te pas, zoals de titel van dit verhaal u duidelijk wil maken. Een mikrometer moet eigenlijk schroefmaat genoemd worden, want een micrometer is een heel klein metertje en dat kan niet, want een meter is nu eenmaal één meter lang.

De hele cursus bestaat uit twintig bijeenkomsten van twee uur, die éénmaal per week gehouden worden. Onze deelnemers zijn trouwe bezoekers die niet graag een les overslaan.

Over het examen, dat een hele dag in beslag zal nemen, zullen wij u nog nader berichten. Wij wensen de kursisten bij voorbaat een getuigschrift met mooie cijfers toe.

ALS U DRINGENDE PERSOONLIJKE BERICHTEN HEBT....

Zeer tot onze spijt is onlangs een bericht van overlijden met enige uren vertraging doorgegeven aan de werknemer, voor wie het bestemd was.

De oorzaak van deze betreurenswaardige gang van zaken was gelegen in het feit, dat dit bericht niet was binnengekomen bij de afdeling waar dit thuis-

hoort, namelijk de afdeling personeelszaken.

Om herhaling te voorkomen willen we daarom het volgende onder uw aandacht brengen. Ingeval er ernstige ziekte is in uw familie, waar u bijgeroepen zou kunnen worden, geef dan aan uw familie op, dat u op het werk bereikbaar bent, maar dat men dan moet vragen

naar afdeling personeelszaken. Ook in alle andere dringende gevallen, waarbij persoonlijke berichten aan werknemers doorgegeven moeten worden, moet men dit doen via die afdeling. De telefoonnummers zijn Ridderkerk 01896-3422 toest. 226 of 229 Rotterdam 010-195100 „ 226 of 229 Noteer deze nummers in uw zakagenda.

TAFELTENNISNIEUWS

Inmiddels is de competitie weer verstreken. Hieronder volgen de resultaten, welke door de teams zijn behaald:

Het 1e team deed het niet slecht, want het eindigde op de derde plaats.

Het 2e team deed het nog beter en bezette een gedeelte 1e en 2e plaats en komt in aanmerking voor de promotiewedstrijden.

Het 3e team kwam op de 2e plaats en zal ook promotiewedstrijden gaan spelen. Het 4e team kwam op de 3e plaats en het 5e team eindigde op een gedeelte 3e en 4e plaats. De eindstand van het 6e en 7e team is nog niet bekend. Zoals uit bovenstaande blijkt, is dit weer een goed seizoen voor alle T.B.S.M. teams geweest.

Indien men zich als lid wenst op te geven, gelieve men zich in verbinding te stellen met de heer L. Teeler (toestel 218).

BOELE'S DAMVERENIGING „ONS GENOEGEN“

Voor het 1e tiental is de competitie inmiddels afgelopen. De resultaten waren niet geweldig; onze mannen eindigden op de voorlaatste plaats, waardoor zij zich op het nippertje in de hoofdklasse konden handhaven.

De reserves, die deze keer met 2 vijftallen A en B aan de vijftallen-competitie deelnemen, doen het heel wat beter. Het A-team staat momenteel aan de kop met 13 punten uit 7 wedstrijden. Ook het B-team weet zich aardig te handhaven in het midden van de ranglijst.

Voor het overige wordt er elke maandagavond met veel animo gespeeld tijdens onderlinge wedstrijden in de kantine. Eventuele belangstellenden zijn

natuurlijk van harte welkom en ook nieuwe leden zullen wij gaarne in onze vereniging opnemen.

BOELE'S REISVERENIGING

We gaan op 8 mei naar Bergen aan Zee. Reisplan C bleek namelijk de voorkeur te genieten van 39 leden. Plan B met als versterk doel Arnhem kreeg 32 aanhangers en reisplan A met als doel Apeldoorn kwam niet verder dan 10 stemmen.

We gaan dus via Baarn, Amsterdam en Velsen naar „Duinvermaak“ te Bergen aan Zee en we gaan 's avonds in Utrecht de warme maaltijd gebruiken.

U bleek verder de voorkeur te geven aan een koffietafel boven het gebruikelijke lunchpakket: 45 stemmen voor de tafel, 34 voor het pakket.

De derde keuze, die U moest maken, namelijk die van een nieuw bestuurslid, bracht met 43 stemmen A. v. Vliet achter de bestuurstaafel. J. Alderliesten kreeg er 36.

Personalia

Jubilea:

40 jaar:

16-5 P. Booy, aanhouder

25 jaar:

11-4 W. Moog, schilder

27-4 C. M. Blok, draaier

15-5 A. Knegt, scheepsbeschieter

In dienst getreden:

1-3 Mej. N. O. van Kooten, ponstypiste

2-3 E. Blanca Martinez, el. lasser

A. G. v. Kaam, praktikan (mach.fabr.)

R. F. Köhler, fraiser

6-3 E. Rodriguez Fernandez, el. lasser

M. Ramirez Vicente, el. lasser

9-3 P. Escudero Sevillano, el. lasser

R. Havers, hellingschipper

10-3 F. Iglesias Rodriguez, koker

13-3 J. Arabit Llopis, ketelmaker

17-3 M. Touris Rodriguez, hellingbediende

Naar militaire dienst:

28-2 L. Plaisier, bankwerker

Terug uit militaire dienst:

2-3 A. van Drunen, bankwerker

Gepensioneerd:

28-2 A. Huizer, revolverdraaier

De dienst hebben verlaten:

21-2 A. Marin Beltran, transporteur

28-2 E. B. Tap, praktikan (scheepsbouw)

29-2 F. M. de Wolf, dokumentalist

6-3 G. N. van den Berg, bankwerker

9-3 Mej. C. de Vries, typiste (calculatie werf)

12-3 J. Noguero Risueño, hakker

A. Guisado Cortes, transporteur

V. Quilis Salcedo, bankwerker

F. Vazquez Oubiña, boorder

19-3 M. Rodriguez Pascua, ijzerwerker

Gehuwd:

11-3 A. Meerburg met Mej. E. G. Nijkamp

Geboren:

7-2 Robert Edwin, zoon van de heer en mevrouw de Winter-Sterk

10-2 Fop Cornelis, zoon van de heer en mevrouw v. Oossanen-Dane

13-2 René Marcel, zoon van de heer en mevrouw Rook-Horsman

17-2 Johanna Wilhelmina, dochter van de heer en mevrouw de Snoo-Wilstra

25-2 Petra Cornelia, dochter van de heer en mevrouw Venneman-van Rij

27-2 Carmen en Antonia, dochters van de heer en mevrouw Blanco-Moralez

9-3 Wendy, dochter van de heer en mevrouw v. d. Wey-Bonnema

Maria Adriana, dochter van de heer en mevrouw v. d. Spoel-Pors

13-3 Jisseltje, dochter van de heer en mevrouw Pijpers-van Herk

Tengevolge van een noodlottig ongeval overleed op 5 maart 1964 onze Spaanse werknemer:

F. LAMELA CATALAN

die sinds 22 juni 1962 als brander/lasser bij ons bedrijf werkzaam was.

Wij verlopen in hem een ijverige en bekwame werknemer.

Zijn familie in Spanje betuigen wij onze deelneming.

A consecuencia de un accidente fatal falleció el 5 de marzo de 1964 nuestro apreciable compañero español:

F. LAMELA CATALAN

que prestaba sus servicios en la empresa en calidad de soldador/sopletista desde el día 22 de junio de 1962. Hemos perdido con él un buen compañero y trabajador.

Les damos el más sentido pésame a todos sus familiares.

Zonder toestemming van de redactie mogen geen artikelen, geheel of gedeeltelijk, worden overgenomen.